

[illegible]

(א) גב' ובי מאחר
שסופנו לרבות כל דבר:
(ב) תוב' ד"ה החובל וכו'
לדחוק ולומר דפטר
ה"ק אע"פ שאין בו נד:
(ג) ד"ה אלא שיער וכו'
גזר דינו של ע' שנה
ונפרעין ממנו:

גמ' אמר שמואל באשב
בתענית. עיין סוטה דף טו
ע"א תוס' ד"ה ס"ל:

רנשבורג
[א] גמ' אמר רב דיקלא
דטעין קבא אסור. תימה לי
שלא מזכר דין זה בטור
ושו"ע ושוב ראיתי להט"ו
בי"ד סי' קטו ס"ק ו' נרגש
מזה ויעושה"ה:

וְכִי בִּאִידוֹ נִפְשׁ חֹטֵא
 זֶה. מִי אֵרָג שְׁקֵלֶךָ
 מוֹטֵט (תַּחֲנִיתִי אֵלָּא
 שְׂצִיעֵר עֲצוּמוֹ מִן הָיִין.
 שְׂאֵן מְלוֹה לְעֵר עֲמֹה,
 לְדִקִּין בְּאִמְרִין (הַיּוֹרֵט) אֵלָּא
 מִסִּי לְכוּ (תַּחֲנִיתִי אֵלָּא
 אִסְמִיִּה. אֶסְרִי בְּרִיחָא
 זו מְגַרְסִי בִּימֵי דְכֹה).
 וְיִיבֹר רַ"ה לִיתֵּן לְךָ
 עֲשִׂיָּה וְהוֹבִיב. מִפִּי
 הִסְפִּדוּ שֶׁכֶּ, וְלִקְטֵן
 עֵי שֶׁכֶּ מְלוֹה מַעֲשֵׂה
 אֵל שֶׁכֶּ בְּרִכָּה (בְּרִיִּין
 19). שִׁיבַת בְּרִיִּין קֵן
 שְׁמוֹ (בִּיבֵי כֹה. וְשֵׁם:
 בְּחֻתִּים).

שכחת ברי אלא משום
קצץ האנה בלי אומנה,
ואף על פי כן אם קצץ
נטעוניהו שלו פטור. ואם
היה שורו עומד לטורח,
נטעוניהו קציצין, כגון
שהיו נוטין דרוך הריבם
ומזיקין לעוברי דרכים,
ובוא אדם קוצצם וטורחם
בעקלן או כבד נחמיבתי
בזה ועלי לסלק הלזק או
הייתי רוצה להרג האהור
ולקצץ נטעוניהו
מגזול השטות דברי חכמים
וישפך התור' בדמיה
וכסח רכסה מי ששפך אדם
כסח רכול'. והאי חזיביה
שערה הוה קצץ קנסא או
לזבן במרתי מניה למגזול
אחרנא. ואפי' לו האהור
אחת אמתר לוי קציצין,
פטור ואפי' רבינא ורבי

HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

הרעה רשות * אביא
הרע * אמר שמואל
גבי הרעת אחרים
מיו מותיב להו
הו באנדרונא והתניא
אכה פלוני ואפע
היא דאיכא למ"ד
בעצמו ואיכא מ"ד
מז מאן תנא דשמעת
רשאי לחבל בעצמו
א דתניא ² ויאך את
רש ר' אלעזר אומר
את דמכם ודלמא
תנא הוא דתניא
מדרבי האמורי
והנהיג שיהיה נוהג

המות יותר מדאי^א לוקה משום כל תשחית וכ"ש גופו ודלמא בגדים שאני דפסידא דלא הדר הוא כי הא דרבי יוחנן^ב קרי למאני מכבודותא ורב חסדא כד הוה מסגי בניי הוימי והנא מדלי להו למאניה אמר^ג זה מעלה ארוכה וזה אינו מעלה ארוכה אלא האי תנא הוא דתניא^ד אמר ר"א הקפר ברבי מה ת"ל^ה וכפר עליו מאשר חטא על הנפש וכי באזיה נפש חטא זה אלא שציער עצמו מן היין והלא דברים ק"ו ומה זה שלא ציער עצמו אלא מן היין נקרא חוטא המצער עצמו מכל דבר על אחת כמה וכמה: הקוצץ נטיעותיו [וכו']^ו: תני רבה בר בר חנה קמיה דרב ישרי הרגת נטיעותי קצצת אתה אמרת לי להורגו אתה אמרת לי לקוצצו פטור א"ל א"כ לא שבקת חיי לברייתא כל כמניה א"ל איסמייא א"ל לא תתרגם מתניתך בשבור העומד להריגה ובאילן העומד לקציצה אי הכי מאי קא טעין ליה דא"ל^ז ואנא בעינא למיעבד הא מצוה^ח דתנאי^ט וישפך וכסה מי ששפך יכסה ומעשה באחד ששחט וקדם חבירו וכסה ויחייבו ר"ג ליתן לו עשרה זהובים: א^י אמר רב דיקלא דמען קבא אסור למקציצה מיתבי^י כמיה^{יא} יהא בית ולא יקצצו רובע שאני זיתים דחשיבי א"ר חנינא לא^{יב} שכבי שיבחת ברי אלא דקן תאינתא בלא זמנה אמר רבינא^{יג} ואם היה מעולה בדמיא מותר תנאי נמי הכי^{יד} רק עץ אשר תדע זה אילן מאכל כי לא עץ מאכל הוא זה אילן סרק וכי מאחר^{טו} שסופו לרבות כל דבר מה ת"ל כי לא עץ מאכל להקדים סרק למאכל יבול

1. או נפש כי תשבע
בלבטא בשפתים להדיר
לדור להיטיב לכל אשר
נבטא האדם בשבעה
ועולם ממנו וזהו ידע
אשם לאחוז מאלה:
ויקרא ה' ה'
2. ואך את דמכם
לנפשתיכם אדרש מיד
כל חיה אדרשוני ומיד
האדם מיד איש אוזיו
אדרש את נפש האדם:
בראשית ט ה'
3. וצוה הבחן את
הנשמה ואחזר לעלה
כפר עליו מאשר חטא
לעל הנפש וקדש את
אשלו יום הדין:

אל מביעין בשת דאס
שאי לבייש את עצמו,
אלא אפילו חבלל דאן
אדם לחבל בעצמו
אז חביל בעצמו פטור.
קאקשען, וואן אדם שוין
לחבל בעצמו, והתניא
יכול נשבע להרע לעצמו
אלא הירע אל פטור
יכול, אביא נשבע להרע
לעצמו ואל הרע שתרשת
הרע, ויפרי שמואל,
נשבע לישב בתענית
שאינה חבלה אלה הרעה.
ונתוח, בעצמן חלה
לעצמו כהרעת אחרין.
נשבע בהדיא איזו אלה
הרעת אחרים, אכה את
העלוי ואפצי את רוחו.
אז חבלל ונשבע, ואוקיעה
י' אלעזר אדמ' מיד
פושתיכם אדרוש את
מכם, הוא סבר אין
אדם ששאי לחבל בעצמו.
דחשין חבלל דקטלא
שאי, אלא י' אלעזר
כן עזרה אדמ' אדמ'
המקצוע על המת יח' מדי
לזקק משום כל השתיח.
דלמא ברין שגאי
הפסידות דאלה הרוא
הרע, אלא דא

וכבודות, ורב חסדא מדלי למאניה כי אויל בי הדימי והיגי אמ' זה מעלה ארוכה וזה קפור שאמ' הנזיר שלא ציער עצמו אלא מן היין נקרא חוטא מאשר חטא על הנפש ל אחת כמה וכמה. וכן הקוצץ ונטעונומי של עצמו אף על פי שאינו רשא, כדב סיר למיקציייה. ותנו. כמה יהא בחזק ולא יקצצו. ורובע. ואמר ר' חנינה לא שכיב